

...έτερον μικρόν σημείωμα προς επίρρωσιν του: [Πίστη & Γνώ ση](#)

Ο πολυγραφότατος, πολυτάλαντος Νίκος Τσιφόρος ανάμεσα στο πλούσιο έργο του, μας άφησε και την δική του εκδοχή για την Ελληνική Μυθολογία.

'Ενα μεγάλο σε όγκο έργο, δοσμένο με τρόπο ευχάριστο, εύπεπτο αλλά όχι επιφανειακό.

Ο συγγραφέας, που πέθανε στα 61 του, το '70, κάνει συχνά παραβολές στην εποχή του, κινείται ελεύθερα, πολύ ελεύθερα σε σχέση με το πότε έγραψε και πότε εξέδωσε.

Στην εποχή του, όπου πάρα πολλά πράγματα λέγονταν πολύ πιο απρόσεκτα από σήμερα και άλλα τόσα δεν λέγονταν καθόλου.

Δύσκολο να εστιάσεις τι ακριβώς είναι πρόοδος σε αυτό το ταμπλό.

Τέλος πάντων, στο κεφάλαιο: «Γιατί μας λένε Έλληνες» κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα, σκαμπρόζικη παρ' όλα αυτά βαθύτατη ανάλυση και ξεκινά γράφοντας για τους ναούς και την λατρεία:

«Κάθε Θεός έχει και τον Ναό του. Αμ τι;... Είναι να πούμε το «μαγαζί» του. Με καταστηματάρχες που φοράνε χρυσά και χτυπητά και τα κανονίζουν όλα – τιμές, εκπτώσεις, κυρώσεις και νόμους – με κατώτατο προσωπικό, με όλα τα σέα του από τον Πάπα μέχρι τον καντηλανάφτη.

Ο πρωταθλητής, το λοιπόν, «παγκόσμιον θεϊκόν τσάμπιον» ο Δίας, δε γινόταν να πέσει ένα παρά πίσω... Εδώ ένας κουραδομαρκήσιος κι έχει μαρκιζάτο με παλάτια και οικοσήματα και φανφάρες, ο πατέρας ανδρών τε και Θεών θα έμενε άστεγος; Αστεγοί μένουν οι διανοούμενοι – εν Ελλάδι – οι εργαζόμενοι τιμίως – και τα κορόϊδα... 'Όλ' οι άλλοι τη γαζώνουνε μια χαρά και κάνουνε και τον μισοκακόμοιρο».

Ακολούθως αφού περιηγείται περί του μαντείου της Δωδώνης και της λατρείας γενικώς, καταθέτει:

Στή λατρεία, έμεις οι ἄνθρωποι, εἴμαστε τὰ κουτότερα πλάσματα τῆς γῆς. Μετὰ τὴν Κατοχὴν καὶ τὸ κίνημα, πολλὰ τζάμια τῆς Ἀθήνας εἶχανε σπάσει μέσα στὴν ἀναμπουμπούλα. Τὰ «Λιπάσματα» στὸν Πειραιᾶ φτιάνανε τζάμια διαστικά καὶ δχ: τέλεια, γιατὶ τὰ μηχανήματά τους δὲν ἦταν ἐν τάξει ὑστερα ἀπὸ τόσο κακό. "Οταν λοιπὸν δὲν λιος ἔπεφτε πλάγια, τ' ἀπόγευμα περισσότερο, τοῦτα τὰ τζάμια Ιριδίζανε καὶ σχηματίζανε νερά παράξενα. Κάποτε ἔνας βλάχας, νόμισε δτι μέσα σὲ τούτους τοὺς Ιριδισμοὺς σχηματίζεται η εκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ παρουσιάζεται σὰν ὑπόσχεση δτι θὰ δοηθήσῃ τοὺς ταλαιπωρημένους Ἀθηναίους. Ἀπὸ κείνη τῇ στιγμῇ δλη η Ἀθήνα ἀρχίσε γὰρ βλέπη μέσα στοὺς Ιριδισμοὺς τὴν Παναγία. Μαζευόντουσαν μπουλούκια - μπουλούκια, σταυροκοπιόντουσαν, φωγάζανε «γά τηγ!» καὶ χαλάγανε τὸν κόσμο. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουνε πάντα συμφέροντα γὰρ ἔνισχύουνε τὴν πίστη στὴν ἡλίθια μορφὴ τῆς, δὲν τοὺς διαψεύδανε, ἀλλὰ ἀντίθετα ἔνισχύανε τά... δράματα..."

Κάπου κανὰ μῆνα εἶχαμε τὸ φαιγόμενο τῆς «τζαμολατρείας», ωσπου δρεθήκανε κάποιοι λογικοὶ καὶ τὸ σταματήσανε... Ἀλλὰ δ κυριώτερος λόγος τοῦ σταματήματος ἦταν η πολὺ συχνὴ ἐπανάληψη τοῦ φαινομένου ποὺ τελικά τὸ γελοιοποίησε...

Θέλω γὰ πῶ, δηλαδή, δτι δταν σὲ μὰ ἐποχὴ τόσο κοντινὴ μας, ποὺ τὴ ζήσαμε οἱ περισσότεροι, γεννιόντουσαν παραμύθια, μέσα στὴν Ἀθήνα τοῦ 1946, τί θὰ ἐμπόδιζε τότε γὰ γεννηθῆ δ μῆθος τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης καὶ γὰ ριζώση στὶς ψυχὲς τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων; Σήμερα ὑπάρχουνε μαντεῖα ποὺ κάγουνε ρουσφέτια καὶ δέχονται τὶς αἰτήσεις τῶν πιστῶν. Η Τήγνος ἐδῶ, η Λούρδη στοὺς καθολικούς, ἔνα σωρό, παντοῦ. Ὁ Δωδωνικὸς Δίας, λοιπόν, είγαι απόλυτα ἐν τάξει μὲ τὸ νόμο «λατρεία — πρόληψη — κουταμάρα — ἀφέλεια»... Θυσίες, ἀφερώματα, αἰτήσεις, παρακλήσεις, δλα, προσέφερε τὸ κατάστημα, ποὺ μὲ τὸν καιρὸν καρδάμωσε, ἔγινε φίρμα καὶ στάθηκε σὰν κατάσταση στὴ λατρεία τῶν Θεῶν τῆς ἔταιρας «Ζεὺς καὶ κόμπανυ».

Έτσι κινείται σε όλο το ογκώδες έργο για να φτάσει στην τελευταία 642η σελίδα (εκδοτική

Ερμής, ανατύπωση του '84), όπου αφηγείται ότι σε μια επίσκεψη του στην Ολυμπία, ένιωσε ντροπή από τις γνώσεις ενός Ελβετού που ήξερε την ελληνική μυθολογία ως την τελευταία λεπτομέρεια και «*τότε κατάλαβα ότι είμαι ένα ζώον και μισό*». Στρώθηκε, διάβασε, έμαθε και έγραψε την δική του εκδοχή. Ολοκληρώνει δε το πόνημά του, σημειώνοντας:

«Δεν έχει σημασία αν η θρησκεία των προγόνων μας πέθανε ή αν την δολοφόνησε το σκοτεινό Βυζάντιο... Σημασία έχει ότι τούτη τη γη που μας τρέφει και που πάνω της ευλογάμε τον σημερινό Θεό, έχει γαλουχηθή και μεγαλώσει η ίδια με τους κάμπους, τα βουνά, τα δάση, τον ουρανό και τη θάλασσά της, με την μαρμάρινη θρησκεία των πατέρων μας που πρέπει να την ξέρουμε πριν από κάθε άλλη».